

SECOND CLASS POSTAGE PAID AT LINDEN, N.J. AND OTHER MAILING ADDRESSES

Ч.18 АЛПЕНТАУН Н.ДЖ. 27ГО АВГУСТА 1999, ALLENTOWN N.J., AUGUST 27, 1999, VOL.LXXII, NO.18

КЕРМИШ ВО ЛЬВОВІ.

Храмове свято патрона церкви "Кермиш" на Лемківщині уважали за велике і до него готовилися як до Різдва і Великодня. Шли до сповіди і причастя, прикрашали церков.

До порядку приводили хижу, білили, чистили аби на Кермеш виглядала краса. Лем оден раз в році на Кермеш в церкви правили веце священників, а часом і сам єпископ. Кермишу ждали бо вшитким приносив радіст. Церков була переповнена нелем своїми парафіянами, але і гостями з доколичних сіл.

По урочистій отправі газдове просили на гостину госте з інших сіл, навет назнайомих бо такий був звичай. То недивно же тоту традицію практикуют лемки яки гнес жиють далеко от рідной землі. Першого серпня в Лемківські церкві святих Володимира і Ольги, што в Лемківські зоні Шевченківского гаю-скансену во Львові лемки урочисто святкували свій Кермиш, на який зішлися не лем тоти што жиють во Львові і в околици але і з Закарпатя, Тернопільщини, Прикарпатя, навет гості з Америки і Канади. До церкви ишли родинами і кажди другий ніс торбинку з мериндзьом.

До Кермишу гарді прикрасили церков, поставили в лемківскім стилю дзвіницю і повісили величавий дзвін. По урочистій отправі на території коло церкви отбивалася традиційна лемківска

гостина. Гостилися, співали, жартували як даколи на Лемківщині.

І так єдина гнес на Україні Лемківска церква збудована як копія єдної з найстарших на Лемківщині стала не лем релігійним але і культурним центром переселених лемків на Україну, яки шануют свої традиції.

Остатніма роками в селах де жиють лемки діють художни колективи, практикуют свої традиції і навет єдна з вулиц міста носит назву - Радоцинска.

Минуло юш пяддесят літ страшной трагедії нашого народу, переселеня, а потім депортації вшитких лемків з рідной землі, але помаленьки оживають наши релігійни і культурни традиції як на Лемківщині так і всяди там де гнеска жиєме, значит не пропадеме бо маме сильне коріня.

ПЕТРО КОГУТ.

ПОПРАВКА ДО ПОПЕРЕДНЬОГО ОГОЛОШЕННЯ.

Дорогі краєне 11-го вересня о 2-ій годині 30 хвилин попудне в Рова Резорті отбудется концерт з участю народного артиста України-лемка Івана Поповича.

Який народився 22 априля 1949 року в Закарпатті. Тот закарпатский соловейко своїма піснями зігріває душі мільйонів своїх прихильників в Україні, так і в багатьох країнах світу, палко пропагує народне пісенне мистецтво рідного краю.

Тиж в програмі дня буде брати участь дует: Аліна Веденська і Оксана Лиховид.

ЗАПРАШАМЕ НА КОНЦЕРТ З

УЧАСТЮ ІВАНА ПОПОВИЧА.

Білет на концерт коштує \$10, діти до 12 -ти років безкоштовно.

Придбати білети можна :

Alexander Herenchak, Pres
P.O.Box 156
Allentown, NJ 08501
Tel: 609-758-1115

ПЕТРО ШУБЕЦ

БАЖАННЯ.

Хотів би я бути крилатим,
Під небом весело літати,
Присісти душою багатим,
Де жила русинська прамати.

За лісом зеленим в хижинах
Віками традицій творили,
Від предків у серці та генах,
Душою щоденно славили.

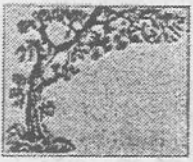
В повітрі там грають ті пісні,
Що мати роками учила,
Старинні, мелодні та ясні,
Навіки нащадкам дарила.

Злетів би над лісом Карпатським,
На Бескід, як вільний, свобідний,
Думками привітом братерським,
Під Татри сміливим, як рідний.

Присів би на крайчик віконця,
Співав би як пташка на волі,
Душою до тебе, до сонця,
Від серця народу про долі.

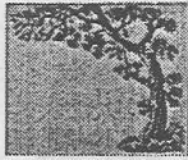
А вітер на крилах свобідних
Заносить у Пряшів русинам,
Духовних реліквій нам рідних,
Залишить пісеньки дружинам.

На жаль, я не пташка крилата,
Кордони шлагбаумом закрили,
Но голос лунає до брата,
Де предки культуру створили.
1993.

СПОМИНЫ ЛЕМКІВ

Під розвагу молодшым „Загороди”.

Розмову з людми з наших сторін провадит Владек Максимович.
Глядайте нас під тым знаком - Дерево - і написом:

СПОМИНЫ ЛЕМКІВ

дальший тяг:

В. М.: Кілько років сте мали як сте ся выдавали?

Р. К.: То было в осени 1940 року. Я 7-го марця 1941 року мала бым 19 років.

В. М.: За кого сте вышли?

К. Р.: За Андрия Ришко з того самого села. Йому повіли, же сут дві дівки, може собі взяти котру хоче. Він выбрав мене.

В. М.: Чи Вас дахто сватав, приходили сватарє і торгувалися о віно?

Р. К.: Ніт, так не было. Весіля робыла Євка. Мала єм кус лахів а ладу дали зробити. Тото весіля было юж тіж таке Боже ратуй, бо то было юж за Німців. Треба было старатися о палюнку і о вшытко.

В. М.: Як вышлите за Андрия, десте мешкали?

Р. К.: В стрыка. Они мали коня а мы хотілися будувати, возилизме дерево. Але пришла зо сходу війна і вшытко згорило і хыжа, зостала лем корова. Я мала товды юж двое діти. Стрыко тіж ся окалічыв, бо в найдени гранат вдарив мотиком та му одорвало руку, выпалило очи і помер.

В. М.: Чи газдівку прийняли на себе?

Р. К.: Тота газдівка то была така, же припало нам лем 60 арич поля. Потім кус зме докупили, Як была регуляція землі, то достализме в єднім місци, бо як знаш – першы люде юж поіхали до Росії, та поля было юж дост.

В. М.: Были то вспомины з Вашей молодости до часу, коли пришло тото найгірше – війна і дуклянски фронт. Тепер кус повспомнинаме тоты часы. Повічте мі як было в часі як Рускы пришли – цисте были в селі в Тильові, ци сте ся сховали?

Р. К.: Вшыткы люде ся ховали. Єдны під канал а другы на Дзюрдзі в лісі. Як Рускы пришли, я юж мала родити. Андрий

нашов якесе лужко тай ємся положила. Родила єм сама без акушеркы, хоц ту было повно Рускых з нима санітаркы і дохторы. Они чули же я кричу, але я ганьбылася ім повісти, же роджу. Они мі потім гварили – чого ты нам нічого не сказала, бо они чули, же кричу. Былизме в якісй комірці а потім в пивниці. Андрий мав іхати до шпиталю завести там дашто істи сестром, бо они были ранны, але я гварю – та нигде неїд, бо я сама боюся тепер зостати. Як дітина ся вродит то підеш. Вродилася дітина, завязали пупок, а ту зимно і мі і дітині. Ани где пеленькы випрати, ани нес што зісти. Так зме сідили цілий ден в тій певниці, бо на верху лем кулі свистали. Вечером гварю до тесьцьовой – ідте загрійте воду бо треба дітину выкупати. Назберала трісок і якоси тоту воду загрила, а ту впав якіси гранат, аж ся темно зробило. Якоси вмылизме тоту дітину але біда, бо нес го до чого убрати. Подерлизме якісы лахы і окрылизме дітину. В тій певниці сідилизме од середи до суботы. Потім Рускы гварят, жебызме втікали з той певниці, бо ту буде великій бій. Вышлизме з той діры але я не моглам ся рушати і зомлілам. Дітина мі впала, тай Андрий гварит – зостанеме, бо она не може іти. Зостализме в тій певниці. Была она з камя, а на верху не было юж ани шпіхліря ани някого даху. Вода нам ся ліє але сідиме в тій ямі і гвариме, же як нас позабиват, то нас дахто найде і поховат. Пришли Рускы і гварят, же я з дітином мушу втікати. І так сіла єм на якіси віз навет без дощок і передостализмєся до Завадкы Риманівской. То юж на третє село і там єм ся затримала в теты. То юж была осін 1944 року. Была товды велика вода – вшытко ся топило. Была єм там пару днів але не моглам довго сідити – мушу вертати, бо там зостала друга дітина і муж. Якоси мя Рускы перевели през тоту воду таким автом што каноны возили. Страшні товды ляло, было окропне болото. Нашла ємся в якіси хыжы, а потім і моя родина і пішлизме з мужем бандуркы копати. Штоси зме накопили, але зас нес чым возити. Копали зме, бо як пережиеме, то треба буде в зимі істи. Але копали і Рускы, бо они тіж голодны. Андрий зробив якісу тарадайку але дав тяжкы колеса, бо лем такы мав. Заладувализме кус тых бандурок і я тягну а він пхає. Ту мя товче по брісі, мам великій біль, але тягну. Бріх мі спух. До шпиталю не можу піти, та і неє где. Істи не ма што. Гварю

Рускым, же – я вам принесу молока а вы мі дайте даякой кашы для діти, бо нам вшытко зерно згорило. Так часом нам дашто підшмарили, же зме не вмерли з голоду. Там было страшне пекло.

В. М.: Рускы пришли в 1944 році, Німці втекли в 1945 році. Повіджте мі, чи банды приходили юж товды, чи аж як люде выіхали на схід?

Р. К.: Банда пришла 16 грудня 1946 року. Пришло польске войско там на вышні конец. Не знам як ся порозуміли, але і войско і банда кричали свуй, свуй. І товды спалили 12 хыж. Худобу яка ішы зостала по фронті забрали. І зас зачалося пекло. Так, як видиш, мої діти родили ся в найгіршы часы. Єдно як пришли Німці, друге як пришли Рускы. Вродилася під кулями – то была Ганя. Михав вродився в транспорті як нас везли на захід.

В. М.: Кілько родин было перед війном в Тильові?

Р. К.: Товды было ішы 170 родин.

В. М.: Коли люде зачалися записувати до Росії?

Р. К.: Першы записы были в 1940 році. Част люди ся записала. Тоты першы ішли з охотом. Потім в 1945 році записувалися тоты такы як комуністы, што были за Російом. Але тоты першы з 1940 року ся повертали ішы за Німця – хоц лем гдекотры. Такий Дзюрдзя вернув з родином і як пришов до нас, сів собі на канапі, зняв з головы шапку і повів – Боже, слава тобі жемся вернув назад до своей хыжы. Я виджу то як гнеска. Товды вернуло хыбаль з 10 родин. Потім пішов тот Дзюрдзя другий раз в 1945 році, але товды вернула з Німец його дівка. В 1945 році був в нас такий єден Русский што гварив – где вы ся там так спішыте. Там тіж дома попалены. Ту мате лісы, дерево та і на плечах можна принести. Ту ся скорше дачого доробите, але просив жебы о тим, же він так повів шкочому не бесідувати.

В. М.: А як то было з тьма, што в 1945 році їх выганяли і довго тримали на стаях?

Р. К.: З тьма то было так. Они юж ся не записували, їх выганяли примусово бо не хотіли выїжджати, то пришло польске войско і з домів выганяло. В Вороблику на стаяці їх тримали по два місяці. Ходили, мучыли їх, а потім войско польске заладувало люди до єдних вагонів, а худобу до других і товды повезли – люди в єдну сторону а худобу в другу сторону. Зас ту в горах тоты люде што остали, пильнувало їх зас польске войско. За кошыня давали што пятый сніп. Мы кус ся тым поратували, бо своє вшытко мализме спалене. Чуда з нами ту робили і войско і банда польска. В 1947 році выгнали нас на західны землі, бо одтамаль выгнали Німців і по них зас треба было зберати з поля зерно. Ту на німецкы землі привезли Поляків зо сходу, бо ту было барз дуже засіяного поля в вроцлавскім, зеленогірскім, сленьогірскім то жебы дахто не повів і сьвіт не критикувал, же не можут того загосподарювати, то і Лемків там выгнали.

В. М.: Чи яксте приіхали на захід, были там ішы німецкы родини?

Р. К.: В Гуляві (тепер Чиншовіце) їх не было, але были в Маломіцах, бо в Маломіцах руске войско мало великій колхоз – барз дуже землі і там в тим колхозі робили Німці. Як мы приіхали на захід, то ліпшы дома і газдівкы юж позанимали осадники зо сходу. Нам доставалися лем такы рудеры без вікен, підлогы і двери. Ту навет гдекотры Полякы поженилися з Німками. Адамчык мав жену Німку, Юзко Шыманьски. Потім як ся руский колхоз розвязав, товды вшыткых Німців деси вывезли. Зостали лем тоты Німкы штосе поженили з Поляками. Мы ту тіж не мали нічого. Зберализме по лісі дошки і з того робили підлогу, лужка. В студни была здохла корова, така чорна з білым.

В. М.: В якім часі вас выгнали?

Р. К.: Нас выгнали в червці, 1-го червця 1947 року близиме в дорозі. Я была в тяжы і при кінци дороги, бо юж в Проховіцах вродилам дітину, Михала.

В. М.: Вернемєся назад до Тильовы. Яка част люди ся лишилап в Тильові – пів села, меньше?

Р. К.: Зо 170 родин што было колиси, лишылося може 20 родин. З Тильовы до нашого транспорту пішло 5 або 6 родин. Іншы з Гировы - Параска, Павел, Андрей Герейчаки, Чухта, Вислоцка. З Ропянкы 2 родини. Доповням, же Вислоцки був з Ропянкы а Кухта Михал з Королика. З Завадкы Римановской з нами приіхали Шваглы, Кавочки і Кобыльски Семан. Котры мали свої возы то іхали своїма возами, а котры не мали то давало войско.

Семана Кобыльського войско так збило, же го позбавили здоровя. З наших сторин дуже люди повезли на щецінске. Мы ся нигда не сподівали, же нас будут выганяти. При кінци мая пришло до села войско. Казали опустити хыжу і іщі побили. Мы сідили в такій хыжы з котрой люде в 1940 році поїхали на схід. Посіяли там ярец, пшеницю, посадили бандуркы. Моглибыме там добри газдувати. Але як нас выгнали, то там на насі газдивці сів таки Поляк, што його мама была з Барвінка а тато з Посады. Они забрали наше поле і нашы засівы. Мусиш знати, же там на заході мализме біду, голод, бо тото што забрали зме со собом то ся нам скінчыло, а ту тіж не было нич. Як в 1947 року надышли жнива то я сой подумала – поїхам сой до Тиляви, покошу зерно, дакус продам, кус змелю на муку і привезу на захід. Поїхало нас там три - Параска, Панька Паньталеона дівка і я з дітином на руках. Пішла ем до того газди што наше присів і повідам, же я приїжджам з заходу ту до мойой хыжы на мою газдівку. Повідам, же бандуркы і ярец то я тобі лишу, але пшеницу покошу і заберу як муку або зерно, бо там на заході голодуеме, а я мам троє діти. На початку ся згодив, але мав в гміні стрыка і пішов ся його поради. Тамтот му казав піти на постерунок міліції і там оповісти. Він пішов, а мы пішли косити, бо взяла ем там косы до кошыня. А пішла тіж Кася, швагер, сестра і я і косиме. Смотриме, іде двох міліціантів на остро з карабінами, паскы під бородом. Приходят і гварят – “дзень добри”. Одповіли зме по польскы - дзень добри. А они – гдзе ест Катажина Рижко. А я одповідам – то я. А они – кто пані позволіл косіць збоже. Я се позволілам, бо то ест мое. А они – проше з нами. Добже, ідземе. Ідеме коло Миляна то я ім гварю – Мілян теж нех ідзе з нами на постерунок – він ся згодив зомном, же я возму пшеницю, а він бандуркы і решту зерна. Пішов зо мнов і швагер – муж Євкы бо думал, же ня юж замкнут або повісят, чи Бог зна што зроблят. Запровадили нас на тот постерунок, а там повно поліціантів. Питаються – чего пані ту пишла, кто пані позволіл косіць, пані не вольно. А я до них – кого забілам в Тиляве, кто пшеземне умарл альбо был спальони. Гаровалам ту як конь, а як вам не залежи на мне, то може хоцяж на тим дзецьку. Вигналисьце нас там на захуд на чисте поля, то цо мое дзеці майом есьць. Едзом тилько зельоне пожечки і срайом далей як відзом, бо іх так чисьці. І они до

мене а я до них, - хто голоснійше – страшна свара. Так ем ся дерла, жеби іх перекричати, же аж ем захрипла і през тыжден не моглам бесідувати. Мілян ся одозвал – я пуйде до тесьця і дам ці тей пшениці і себе змель і забез том монке. А я му гварю – Мілян – то ест моя пшеница і я се йом везме.

Тримали мя там зо три години. В кінци ім повідам – можеце мне ту згладзіць. Моя мама ігли і руже спшедавала жеби вас накарміць, а тєраз пишишедлесь на муй майонтек і естесь такі герой. Жебись ведзал, же моя кшивда це не загжее. А міліціант мі гварит – чи ве пані, же пані збожа стонд на захуд не вольно браць. А я му зас – а як би мі сьостра дала, то теж не вольно. Так вольно. Но то на монце не бендзе напісане од кого та монка. Нарешті казали мі іти. А за мнов вылітує Мілян і гварит – то юж се везь том пшенице. А я йому – хоцьбим і не взенла то йом спалье а тебе і так не зоставе, бо то моя праца. Вернулам, скосилызме, змолотили, потім продали. Взалам грошы, выбралам іщы цибулю, підобралам бандуркы, продалам і вернулам на захід.

В. М.: Чи тот газда до днеска мешкат в вашій хыжі?

Р. К.: Ніт, він ся побудував – жыє до днес. Зробився дзядом. Як ем была другий раз, то споткав мя комендант міліції Колянко і гварит – пані се стонд мусі винесць в цьонгу 24 годзін. Ма пані українскі довуд особісты, а не польскі. А я му повідам – а тоты што zostали якы мают доводы особісты, чи не такы самы. Я себе пуйде втеди як мі се бендзе хцяло. Потім як зме юж вернули в 1958 році, та зас ем го споткала. Але товды то ем му наплювала, килько ем сама хтіла і што лем мі на мысель пришло.

В. М.: А тоты доводы коли вам давали?

Р. К.: По війні. Забрали стары, ходили і зберали метриky і дали доводы. Там в них писало – Русін, обиватель польскі. Не писало якої релігії. Ой мала я з нима. Я на заході барз хворила. Достала ем астму серцову. Мій Андрий тіж лем в шпиталях лежав, діти хворіли. Дохтор повів, же треба на пару місяци одталь выхати. Товды нашы люде зачали юж писати поданя о повороты. Написализме тото поданя і потім шовтыс принюс завідомліня, же можеме вертати. Але жебы вернути, то зас хтоси мусів посьвідчыти, же тя прийме. Но і таке посьвідчыня дала сестра, бо ту іщы до того був пас граничний. Якзме вернули то несе де мешкати. Акурат товды розвалився

колхоз такий, што годували уці. Пішлам до Чайковского в Рільничім Банку в Кросьні і гварю ци в тий бачівці што юж была вільна, можна замешкати

Він нам позволив. Три рокы мешкализме в бацівці. В літі як было тепло то сідилизме в такім павільонку, што на зиму колхоз там штоси привозив. Андрий зробив під деревами місце для пацят, такс огорожене без даху. Та нераз як пацята были голодны, то нам повтікали по полях, по лісі і треба было часом ів дві години іх глядати. Мализме юж три коровы і не было біди.

ЮВІЛЕЙ ЛЕМКОВИНЫ

Того року припадат 30 – та річниця діяльности нашого лемківського ансамблю “Лемковина” з Білянкы. 30 років діяня, то важни ювілей, бо і для чловека то юж вік дозрілий. До того часу то юж цокінчена осьвітга, здобыта практыка, но якіси доробок особісты. Так смотриме на чловека, але так тіж мож гнес пізрити на нашу “Лемковину” з Білянкы. Сдно што трудне до зрозумліня а сєт фактом – то час, котри так шильно і по тихы минув. Минув тот час і в моім жыттю, а “Лемковина” яку ем запамятав з першых років сї діяня, до гнес zostала молода якбы для ней час ся затримав. Не памятам котрого то было року як мої приятели прислали мі повідомліня о тым, же “Лемковина” дас концерт в Зелени Горы. Сів см рано до автобусу жебы прихати на четверту годину по полудни і послухати “Лемковины”, видіти ся з приятелями. Не важне было 400 км. в сдну сторону, важнійший был голос “Лемковины”. Нашым людем в каждом часі был тот голос барз потрібни до істніня, до жытя, до взміцніня битя серця, до оздоровліня. І так было все, де лем показалася “Лемковина”, там і повно наших люди. Так было і на каждый лемківскі ватри, кед приходив час на выступ “Лемковины”, брав см на руки мою кильколітню дітину і пхав ем ся якнайближе сцены жебы переживати тот сьпів з блиска, слухати не лем ухами але і душіом, сумніньом, серцьом і цілым своїм естеством бо Лемковина додавала силы до жытя, до ідентифікації, бо ото моя “Лемковина” і я, што походиме з того самого родового кориня, з той самой землі і з тых наших карпацкых гір. Хгів см жебы і моя дітина, того голосу “Лемковины” нигда не забыла.

Знам дуже люди, котри іхали на Ватры до Бортного, бо там буде тіж Лемковина. Але памятам час як Лемкам одобранно Ватру в Бортним, а на сцені в Хдыни показалася інша “Лемковина”, тота зо Львова. Заблищала зо сцены своїма строями, але одразу мож было видіти яка ест велька, глубинна ружниця медже тьма ансамблями.

Тота, Лемківска з Білянкы, выросла ту, на наши землі, з твердого кореня, длятого може ест так правдива, натуральна, тамта львівска в барз богато здобленых строях не творит той нашой скромной людовости і не ест так оригінальна так в мелодії як і інтерпретації слова, а Лемкови все буде ближша наша гунька, лейбик, кєрці але і тота лемківска дівчына і хлопец і іх мова і сьпів.

Лемковина з Білянкы своїм істніньом в Польщы не лем одновила жытя Лемків але тото жытя оздоровила, а при тым што ест найважніше – одновила, выгягла з попелу нашу лемківску культуру а мож сьмію повісти же і історію.

Лемковина на святі в Зиндранові

Може і ддятого Єй істніня не вшыткым ся подабало. Кільо то раз насылано на діяня “Лемковины” розмаітых контролерив, кільо то раз прибувано “Лемковину” знищити. Як видно ест то молоди, сільни организм – бо то лем 30 років – і знищити ся не дав і не даст.

Пару слів о лідерах. Мої дорогенькы. Ярослав, Петре Трохановскы, Павле Стефанівскі, Фецю Гоч, братя Горошакы, і Вы вшыткы, котры в першым складі Лемковины не боялистеся выйти на сцену в народовым строю з нашом пісьньом і мовом може навет і гнес сами не даціняте яке велике діло зробилисте про Лемків, для Лемків і о Лемках.

Лев Толстой повів же: “культура ест єдным з чынників єднаня люди”, “Лемковина” з Білянкы не лем притягнула, єднала самых Лемків, але показала тых Лемків і ту, людям в Полщи і шыроком сьвітї. То Вам, тым одважnym людям належыт ся гнес нискій поклон.

30 – років то молоди вік. Сьпівайте Лемкам і вшыткым людям не лем наступни вікы, але аж до кінця сьвіта, бо так довго як будеме бесідувати і сьпівати по свойому – будеме істніти і будеме знаны серед інчых народив і най дальше Ваш сьпів додає Лемкам силы до жытя і думы зо свойого походжыця. Керивництву, старостом і членом Лемковины жычу більше жычливих і щедрых люди, шырокой і ривной дороги жебысте дальше могли презентувати нашу прекрасну лемківску культуру. Многая Вам літа і щасливой Вам дороги.

Ярослав Зволінскі

ЛЕМКІВСКИ ЖАРТЫ

Дохтор до хворого:

- Ци спалисте так як єм дорадил, при отвореним вікні?
- Гей, так.
- І што безсонніст зникнула?
- О так. Пулярис з пінязми тіж

***

О третій над раном до дохтора телефонує жінка:

- Пане дохторе, не могу спати. Юж три години перевертам ся з боку на бік.

- І што в тым дивного? Як хочете спати то треба лежати спокійні.

***

- Дохтор повів, же мам сухоты, ревматизм, астму, склерозу.
- Повідайте коротко чого не мате
- Зубів!

***

До дохтора приходит молода барс красна дівчина в товаристві своей мамы:

- Што тя болит? Розберай ся!
- То я хвора, втручат ся мама.
- О, як так то пробачте. Покажете свій язык.

***

- Пане дохторе, ци тот операця ест безпечна?

- О, так. На пят удає ся лем єдна.

- О, йой.

- Та чом йойкате? Не бійте ся. Штырйош што єм попередно оперував юж сут в гробі.

***

-Пане дохторе, каждой нocy снит ся мі, же голы дівчата влітуют і вылітуют до мойого покою.

- І хочете певно, жебы тот сон ся веце не появляв?

- Ні, лем хтіл бым ся зьвідати што зробити, жебы так не тріскали дверми.

***

- Дохтор призерат ся рентгеновскій фотографії і страшні ся дивує:

- Мате пане годинник в жолудку. Не мате з тым жадных клопотів?

- Певно, же мам. Найвекшы тогды, як хочу го накрутити.

***

- Як то ся стало, же муж зломив сой ногу?

- Пішов до певниці по компери тай ся послизнув на сходах.

- І што сте тогды зробили?

- Як што? Наварилам ризанкы.

Ваньо Дзядик

Спіткалися два куми в Горлицях на ярмарку. Звідує ся єден другого:

- Ви, куме “піше”?

- “Піше”, а ви куме?

- Тіш піше. Поляк підслухав і каже: - таки два дзяди, а оба пишут.

***

Як поділити дванадцять яблук на тринадцять осіб? Треба яблук порізати, зварити ябчанку і розлити в тринадцять горняток.

***

Чого риби не бесідуют і не співають? Я бим ся на вас посмотрив, як би вам налити повний писок води. Ви, навіт, єдного слова бисте не повіли.

***

Писательом можеш ти не бути, лем мусиш мати добре серце, щиру душу, тверду руку і вперту лемківску натуру.

***

Тулява, Тулява файна околиця, якби било менше пияків, била би столиця.

***

Нич не дбаю, нич не маю, вшитко вода взяла, лем на том бережечку моя фраеречка ся зостала.

Сам придумав і записав

Іван Мердак 1998 р. з Тернополя

ДІДОВИ ДІМ

Дідо мій мав дім, велькі, деревяни
З грубых, ялицьовых швали збудувани
Швалі з єдной стороны были тесаны
А шпары в сцінах мохом запханы.

На домі діда был дах деревяни
А латы на криквах обиты гонтами
Повала з дощок білых зроблена
І підлога грубыма дощками стелена.

Не велькы вікна і вікенниці
Шырокы двери з грубой столяркы
Все замыканы на завалярку
На ганку місце для гваджениці.

В кутику хыжы были два пецы
Тот зо шпаргетом, до готуваня
І з вельком капом, де хлібы все печут.

Попрез челюсти втікав дым з пеца
аж до комина
Погрібач, лопата і долга кочерга
То дрібнина газдынина
В хыжы під сціном шлюбанок складани
А в куті был велькі куфер малювани.

На двох сцінах, гет під повалом
Моц образів, ріжных святых
За образами стары метрыкы
Так было всяди, зарівно в бідных як і в богатых.

Вечером дідо при пецу сідали
Свої пригоди оповідали
Діти слухали і втіха была в ціли родині
Спокійно си жыли на Лемковині.

В велькым пецу мама нам впекла налисничкы
То палята комперяны на листочку
капусцяным
Часом по верха маслом смаруваны
Добры были, смакували, бо булочки мы не мали.

Добри было, хоц бідненько в наших горах
Росли діти як яличкы при родині
Не забуду того жытя щасливого
Як ся жыло, там на мої Лемковині.

Я. Зволінскі.

